

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2066/2021
15.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из села ..., Општина Бујановац, чији је пуномоћник Игор Анђелковић адвокат из ..., против тужене „Специјалне болнице за рехабилитацију Бујановац“, Бујановачка Бања, чији је пуномоћник Миле Ристић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2507/14 од 05.12.2014. године, на седници одржаној дана 15.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2507/14 од 05.12.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2507/14 од 05.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2507/14 од 05.12.2014. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П1 1058/13 од 08.04.2014. године којом је обавезана тужена да исплати тужили појединачне новчане износе на име неисплаћеног додатка на зараду за период од 30.10.2010. до 30.10.2013. године, са законском затезном каматом од дана доспелости сваког износа до исплате (став први изреке) и накнади јој трошкове парничног поступка у износу од 82.102,00 динара (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију на основу члана 404. ЗПП (посебна ревизија), због погрешне примене материјалног права.

Тужена се у ревизији позива на различиту судску праксу у поступању у предметима у којима запослени у здравственим установама на територији Општина Бујановац, Прешево и Медвеђа траже накнаду штете због мање исплаћене плате, која им припада на основу Закључка Владе Републике Србије број 121-14 и 320/2001-2 од 18.12.2001. године. У ревизији се наводи да је у идентичној чињеничној и правној ситуацији Апелациони суд у Крагујевцу у пресуди Гж1 930/10 од 26.05.2010. године заузео став да тужилачка страна има право да захтева разлику увећане зараде пред судом само ако је она утврђена посебним појединачним актом тужене – а није

исплаћена тужиоцу, те да се наведени закључак Владе Србије не примењује непосредно. Међутим, тужена није приложила одлуку Апелационог суда у Крагујевцу на коју се позива у ревизији. Странка која подноси посебну ревизију због уједначавања судске праксе дужна је да уз ревизију достави судску одлуку на основу које Врховни суд утврђује да ли су испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије. Како се о различито поступање судова не доказује ревизијским наводима, већ различитим судским одлукама, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе. У конкретном случају имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана нити потреба за новим тумачењем права.

Приликом одлучивања о дозвољености изјављене ревизије Врховни суд је имао у виду да је, након правноснажног окончања предметног спора, Уставни суд донео одлуку IУо 7/2014 од 26.09.2016. године којом је утврђено да Закључак Владе Републике Србије број 121-14 и 320/2001-2 од 18.12.2001. године, који је био основ за доношење побијане пресуде није у сагласности са Уставом и законом, али је оценио да наведена околност није од утицаја на другачију одлуку суда. Ово из разлога јер одлуке Уставног суда делују за убудуће (члан 168. став 3. Устава) и не могу се применити на односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, ако су ти односи до тог дана правноснажно решени. Поменути Закључак Владе Републике Србије од 18.12.2001. године престао је да важи даном објављивања одлуке Уставног суда IУо 7/2014 од 26.09.2016. године у “Службеном Гласнику Републике Србије“, сходно члану 58. став Закона о Уставном суду, с тим да одлуке које су донете на основу тог Закључка и постале правноснажне пре објављивања одлуке Уставног суда, што је и овде случај, остају на снази. Међутим, за случај да буде започето или да је у току извршење оспорене пресуде, њено извршење неће бити дозвољено нити спроведено, а ако је извршење започето - обуставиће се, сагласно члану 60. став 3. Закона о Уставном суду.

Имајући у виду све наведено, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницима о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена само под истим условима као у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужене недозвољена, па је на основу члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**